

OBC ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

2018_2019

KAZUSHI ONO DIRECTOR TITULAR

NÚM. 19

**ZACHARIAS
INTERPRETA
EL SEGON
DE CHOPIN**

12, 13 i 14 D'ABRIL
DE 2019

SALA 1 PAU CASALS

L'AUDITORI

auditori.cat
obc.cat

OBC ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

**27 i 28
d'abril**

**LES VARIACIONS
ENIGMA D'ELGAR**
I EL CONCERT DE WALTON
AMB N. ALTSTAEDT

Miguel Harth-Bedoya director
Nicolas Altstaedt violoncel

L'AUDITORI
auditori.cat
obc.cat

120 anys després de la seva estrena, molts dels misteris amagats a les Variacions Enigma d'Elgar encara no han estat resoltos. L'OBC interpretarà aquesta obra sota la batuta de Miguel Harth-Bedoya. A més, Nicolas Altstaedt acompanyarà l'Orquestra en la seva primera interpretació del Concert per a violoncel de Walton i escoltarem la peça més rítmica i enèrgica de Jimmy López: Perú Negro.

Entrades a partir de **10 €**

Divendres 12 a les 20.30 h

Dissabte 13 a les 19 h

Diumenge 14 a les 11 h

ZACHARIAS INTERPRETA EL SEGON DE CHOPIN

Christian Zacharias director i piano

ANTONÍN DVORÁK 12'
Nelahozeves 1841 - Praga 1904
Llegendes núms. 1, 2 i 3, op. 59 (1881). 1ª audició

FRÉDÉRIC CHOPIN 30'
Zelazowa-Wola 1810 - París 1849
Concert per a piano i orquestra núm. 2 en Fa menor, op. 21 (1829-30)
Maestoso
Larghetto
Allegro vivace
Christian Zacharias piano

PAUSA 20'

ROBERT SCHUMANN 38'
Zwickau 1810 - Edenich 1856
Simfonia núm. 2 en Do major, op. 61 (1845-46)
Sostenuto assai. Allegro ma non troppo
Scherzo: Allegro vivace
Adagio espressivo
Allegro molto vivace

Agraïem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

Comenta aquest concert amb
#auditori #obc

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

per **Juan Carlos Moreno**

Christian Zacharias torna a L'Auditori per interpretar, en una doble faceta de pianista i director, un programa amb obres que, tot partint de la gran tradició clàssica i del ric patrimoni musical popular, obren la via a una música subjectiva i inequívocament romàntica.

El 1881, i en resposta a un encàrrec que li va fer l'editor Fritz Simrock, delerós de repetir l'èxit que havia obtingut poc temps abans amb el primer quadern de *Dances esclaves*, Dvořák va començar a escriure un nou cicle de peces per a piano a quatre mans. L'idea inicial era fer quelcom semblant a aquella obra, però aviat el compositor va deixar de banda els ritmes i les melodies del folklore txec per deixar-se endur per una inspiració més lliure, més poètica i romàntica. D'aquí ve el títol que va assignar a la col·lecció: *Llegendes*. Les deu miniatures que la componen sedueixen l'oïda gràcies a la varietat d'expressions i atmosferes que evocuen, i a una simplicitat que inevitablement remet a la música popular, tot i que estilitzada. Aquestes característiques, encara més evidents a la versió orquestral feta pel mateix compositor, s'aprecien a les tres peces que podem sentir avui: mentre que la primera, ondulant i lleugera, fa pensar en un idilli pastoral, la segona (la novena del recull) té el to d'una dansa rústica bohèmia, la *sousedská*, mentre que la tercera (o segona), amb la seva delicada melodia, sembla anticipar trets del que serà l'etapa americana del mestre.

El *Concert per a piano núm. 2* (en realitat, el primer a ser escrit, i només segon quant a ordre de publicació) és l'obra que va consagrar Chopin. Va ser el 17 de març de 1830, en un Teatre Nacional de Varsòvia ple després de l'expectació despertada per una premsa entusiasta. «El jove Chopin sobrepassa tots els pianistes que hem tingut ocasió d'escoltar a Varsòvia. És el Paganini del piano», deia el *Kurier Warszawski* del 5 de març d'aquell any. No exagerava. Chopin tenia llavors tan sols 19 anys, i, tot i que s'ha parlat molt sobre els defectes en la construcció formal i, sobretot, en la instrumentació de l'obra (per a un geni de la matèria com Hector Berlioz, l'orquestra no és aquí més que «un gèlid i ben bé inútil acompanyament»), ningú no dubta ni de la seva inspiració melòdica ni de la imaginació que palesa l'escriptura per al teclat.

Clàssic quant a la construcció formal i romàntic pel que fa a l'expressió, el concert s'obre amb un *Maestoso* que presenta dos temes netament contrastats: el primer, de caire dramàtic, i el segon, molt més líric i ben bé mozartià. Aquests dos moviments són presentats per l'orquestra abans que el piano els faci seus i els desenvolupi amb unes figuracions cada cop més brillants i un sentit cantable que no és indiferent a la música operística de l'època. El *Larghetto* que segueix és ja Chopin en estat pur, un nocturn que ens transporta a un món oníric, sensació només trencada per una secció central més impetuosa i, fins i tot, inquietant, que proporciona el fons creat pel trèmolo de les cordes.

S'arriba així a l'*Allegro vivace* final, un rondó amb tot l'esperit d'una elegant masurca. En un tret de geni, quan sembla que tot condueix cap a la cadència del solista, la crida de la trompa llança el piano a un seguit de figuracions cada cop més virtuosístiques que tanquen l'obra amb tota brillantor.

L'audició a Leipzig, el 10 de desembre de 1839, de la *Simfonia núm. 9*, «*La Gran*», de Schubert, dirigida per Mendelssohn, va ser l'estímul que Schumann necessitava per decidir-se a abordar la gran forma simfònica. L'any 1841 ja havia escrit la *Simfonia núm. 1*, «*Primavera*», i també la primera versió de la que, anys més tard, va ser la *Quarta*. El fracàs d'aquesta, però, el va portar a deixar el gènere fins que, de nou, l'obra de Schubert el va animar a tornar-ho a intentar. Ell mateix havia dit a Mendelssohn: «Des de fa dies que al meu cap només ressonen tambors i trompetes en Do major. No tinc ni idea què en sortirà, de tot això». El resultat va ser aquesta *Simfonia núm. 2*, una partitura que comparteix tonalitat amb l'obra de Schubert, precisament Do major, i que Schumann va començar el 1845 empès per una mena de frenesí creatiu. La composició de l'obra, però, es va veure dificultada per recurrents episodis de vertígens, depressió i problemes auditius que anunciaven ja els problemes mentals que el compositor va patir al final de la seva vida.

Malgrat tot, res d'això s'aprecia en una obra que conserva un to optimista pràcticament des de l'inici, malgrat un primer moviment que el mateix compositor qualificava de «capriciós i refractari». L'*Scherzo* és un vivacíssim *perpetuum-mobile* amb un segon trio en el qual sorprèn l'aparició d'un motiu de quatre notes sobre el nom de Bach (Si bemoll-La-Do-Si en notació alemanya), compositor que Schumann torna a homenatjar a l'*Adagio espressivo* amb la cita d'un tema de la sonata en trio de la seva *Ofrena musical*. Cor emocional de l'obra, tot aquest moviment captiva per una serena i melancòlica expressió. Com a final, l'*Allegro molto vivace* remet al Mozart de la *Simfonia núm. 41*, «*Júpiter*», quant a la construcció, puixant i implacable en l'alè, i a Beethoven, de qui se cita una cançó del cicle *A l'estimada llunyana*, «*Nimm sie hin denn, diese Lieder*». Bach, Mozart i Beethoven es configuren així com la gran tradició que, segons Schumann, ha de servir per bastir la música del futur.

L'OBC va ser fundada per l'Ajuntament de Barcelona el 1944, consolidant el projecte de l'Orquestra Pau Casals (1920-1937) que la Guerra Civil va interrompre. Avui dia, oberta al món, compromesa amb la societat i mantenint el seu esperit original, té especial cura dels nostres artistes i del nostre patrimoni i té com a missió divulgar la música simfònica principalment des del segle XIX a la creació actual. Té la seu a L'Auditori, on interpreta 24 programes de temporada a més d'altres concerts que acosten la música d'orquestra a la ciutadania. També es presenta a llocs emblemàtics com la Plaça de la Catedral, la platja de la Barceloneta o la Sagrada Família i ha realitzat gires per Europa, Àsia i els EUA, actuant a sales com Musikverein, Wiener Konzerthaus, Concertgebouw, Royal Albert Hall, Kennedy Center o Carnegie Hall.

El primer director titular va ser Eduard Toldrà, i actualment ho és Kazushi Ono. Altres titulars han estat Rafael Ferrer, Antoni Ros Marbà, Salvador Mas, Franz-Paul Decker, Luis Antonio García Navarro, Lawrence Foster, Ernest Martínez Izquierdo, Pablo González i Eiji Oue. També ha estat dirigida per Sergiu Celibidache, Valeri Gergiev, Christopher Hogwood, Eliahu Inbal, Emmanuel Krivine, Jesús López Cobos, Marc Minkowski, Michel Plasson, Mstislav Rostropòvitx o Leonard Slatkin i entre els solistes convidats destaquen Lang Lang, Janine Jansen, Daniel Barenboim, Anne-Sophie Mutter, Isaac Stern, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Arcadi Volodos, Plácido Domingo, Montserrat Caballé, Teresa Berganza, Alicia de Larrocha, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Gidon Kremer, Truls Mørk, Viktoria Mullova, Piotr Anderszewski, Gil Shaham, Rudolf Buchbinder, Joaquín Achúcarro, Clàudio Arrau, Arthur Rubinstein...

PRIMERS VIOLINS Vlad Stanculeasa, concertino / Cristian Chivu, concertino associat / Veselin Demirev*, concertino associat / Raúl García, assistent concertino / María José Aznar / Sarah Bels / Walter Ebenberger / Ana Isabel Galán / Natalia Mediavilla / Katia Novell / María Pilar Pérez / Anca Ratiu / Jordi Salicrú / Andrea Duca* / Patricia Estebanaranz* / Clàudia Farrés* / Daniel Gil* / Diédrie Mano* / Ariana Oroño* **SEGONS VIOLINS** Alexandra Presaizen, solista / Emil Bolozan, assistent / María José Balaguer / Jana Brauningner / Patricia Bronisz / Mireia Llorens / Melita Murgea / Antoni Peña / Josep Maria Plana / Robert Tomàs / José Eduardo Canto* / Frédéric Descargues* / Francesc Guzmán* / Francesc Puche* / Yulia Tsuranova* **VIOLES** Lander Echevarria*, solista invitat / Josephine Fitzpatrick, assistent / Franck Heudiard / Christine de Lacoste / Sophie Lasnet / Michel Millet / Miquel Serrahima / Jennifer Stahl / Andreas Süßmayr / Peter Brucknell* / Albert Coronado* / Sandra García* / Johann Rondón* **VIOLONCELS** José Mor, solista / Núria Calvo / Lourdes Duñó / Vincent Ellegiers / Olga Manescu / Jean-Baptiste Texier / Carolina Bartumeu* / Jordi Claret* / Carmen Enjamio* / Amaia Ruano* **CONTRABAIXOS** Christoph Rahn, solista / Dmitri Smyshlyaev, assistent / Jonathan Camps / Apostol Kosev / Josep Mensa / Matthew Nelson / Albert Prat / Nenad Jovic* **FLAUTES** Francisco López, solista / Beatriz Cambrils / Clara Giner* / Christian Farroni, assistent / Ricardo Borrull, flautí **OBOÈS** Disa English, solista / Daniel Fuster*, solista / José Juan Pardo / Dolores Chiralt, assistent / Molly Judson, corn anglès **CLARINETS** Larry Passin, solista / Francesc Navarro / Josep Fuster, assistent i clarinet en mi b / Alfons Revérté, clarinet baix **FAGOTS** Silvia Coricelli, solista / Noé Cantú / Thomas Greaves, assistent / Sławomir Krysmalski, contrafagot **TROMPES** Juan Manuel Gómez, solista / Joan Aragó / David Bonet / Juan Conrado García, assistent solista / David Rosell, assistent / Claudia Cobos* / Gabriel Zahonero* / **TROMPETES** Mireia Farrés, solista / Adrián Moscardó / Angel Serrano, assistent **TROMBONS** Eusebio Sáez, solista / Vicent Pérez / Francisco Criado* / Gaspar Montesinos, assistent / Raul García, trombó baix / Ignacio Pérez*, trombó baix **TIMPANI** Juan Antonio Martín* **PERCUSSIÓ** Joan Marc Pino, assistent / Juan Francisco Ruiz / Ignasi Vila **ARPA** Magdalena Barrera **ENCARREGAT D'ORQUESTRA** Walter Ebenberger **RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL** Begoña Pérez **RESPONSABLE TÈCNIC** Ignasi Valero **PERSONAL D'ESCENA** Joan Luis

CHRISTIAN ZACHARIAS

“Hom ha de ‘parlar’ la música”. Christian Zacharias és un narrador. S’interessa per allò que s’amaga darrere les notes de cada una de les seves interpretacions elaborades, minucioses i articulades amb claredat. Gràcies a la combinació inconfusible d’integritat, singularitat estilística, una capacitat expressiva que va més enllà d’allò lingüístic, un coneixement musical profund i un instint artístic garantit, units a una personalitat carismàtica i captivadora, s’ha fet un lloc no només com un dels principals pianistes i directors del món, sinó també com a pensador musical.

La temporada 2017-2018, va acceptar el càrrec de director convidat de l’Orquesta y Coro de la Comunidad de Madrid per a les tres temporades següents i va presentar el Festival Schumann, que inclou les quatre simfonies i els concerts per a solista. La música d’aquest compositor és l’espina dorsal del treball musical de Zacharias i, per això, la va incloure en les seves actuacions al Festival de Zermatt a Gävle, Göteborg, Bucarest i Gdansk.

Ha estat soci artístic de la Saint Paul Chamber Orchestra durant molts anys, i encara hi està estretament relacionat. També manté un vincle especial amb la Stuttgarter Philharmoniker, la Göteborgs Symfoniker, la Boston Symphony Orchestra, la Kammerorchester Basel, la Konzerthausorchester Berlin i la Bamberger Symphoniker.

Ha rebut nombrosos guardons com el Premi Midem de Música Clàssica l’any 2007 a l’Artista de l’Any o la insígnia d’oficial de les Arts i les Lletres que li va atorgar el Govern francès. A més, el 2016 va ser nomenat membre de la Reial Acadèmia Sueca de Música.

OBC ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

Abona't a l'OBC Temporada 19_20

**KAZUSHI ONO | RÈQUIEM BRAHMS | VALERY GERGIEV |
L'ALPINA STRAUSS | ALISA WEILERSTEIN | ANDREAS
OTTENSAMER | LA MER DEBUSSY | VLADIMIR ASHKENAZY
| SIMONE YOUNG | KIAN SOLTANI | FESTIVAL BEETHOVEN250 |
DALIA STASEVSKA | GABRIELA MONTERO | STABAT MATER
ROSSINI | CRISTIAN MĂCELARU | SIMON TRPČESKI | EL
MESSIES HÄNDEL | ARABELLA STEINBACHER**

L'AUDITORI
auditori.cat
obc.cat

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

